

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τ' ΑΡΝΙΤΣΙ ΜΠΙΤΣΙ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν μια γρηά που δέν είχε κανένα παιδί. Η γρηά αυτή πήγαινε κάθε μέρα στην εκκλησιά και παρακαλούσε την Παναγία και της έλεγε:

— Παναγία, δός μου ένα παιδάκι κι' ἄς εἶνε κι' ἀρνί.

Ἡ Παναγία στο τέλος τῆ λυπήθηκε και τῆς ἔδωσε για παιδί ένα ἀρνάκι.

Ἡ γρηά πήγαινε πειὰ κάθε μέρα στο θουνό κι' ἔφερνε χορταράκι, τῶδινε στ' ἀρνάκι και τῶτρωγε. Μόλις κατέβαινε ἀπό τὸ θουνό κι' ἔφτανε στο σπίτι τῆς, ἔλεγε τραγουδιστά:

Ἄρνιτσι μπίτσι, ἔλ' ἀνοιξε,
χλωρὴ θοοκίτσα σοῦφερα,
νά φᾶς, νά πιῆς, νά κοιμηθῆς
και τὸ πρωὶ νά σηκωθῆς,
νά πάρῃς τὸ καλάθι σου
νά πάγῃς στο σκολειό σου.

Μιά μέρα ετυχε νά τὴν ἀκούσῃ ὁ λύκος κι' ἔμαθε τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ τῆς. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν παραμόνεψε κι' ὅταν ἡ γρηά πῆγε στο θουνό, ὁ λύκος παρουσιάστηκε στο σπίτι.

Χτύπησε ἀπόξω τὴν πόρτα κ' εἶπε με τὴ χοντρή φωνή του τὰ λόγια τῆς γρηᾶς. Καὶ τ' ἀρνάκι τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἐσὺ δέν εἶσαι ἡ μαννούλα μου. Ἡ μάνα μου ἔχει ψιλὴ λαλιά.

Τότε ὁ λύκος πῆγε στὸν Ὁξαποδῶ και τοῦ εἶπε:

— Κατοῖθελε, νά μου δώσης ψιλὴ λαλιά, γιατί ἄλλοιῶς θά φάω τὸ γάϊδαρό σου.

Ὁ Ὁξαποδῶ πῆρε τὸ σφυρί του και τσάκα-τσούκα, τοῦ μαστόρεψε ψιλὴ λαλιά.

Τὴν πῆρε ὁ λύκος, πῆγε στο σπίτι τῆς γρηᾶς και ξαναεἶπε:

Ἄρνιτσι μπίτσι, ἔλ' ἀνοιξε,
χλωρὴ θοοκίτσα σοῦφερα,
νά φᾶς, νά πιῆς, νά κοιμηθῆς
και τὸ πρωὶ νά σηκωθῆς,
νά πάρῃς τὸ καλάθι σου
νά πάγῃς στο σκολειό σου.

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ μαννούλα μου! φώναξε με μεγάλη λαχτάρια τὸ παιδί και τοῦ ἀνοιξε. Ὁ λύκος μπῆκε μέσα, ἀνοιξε τὸ στόμα του και χάπ! τὸ κατέβασε κάτω μιά μπουκα. Ὑστερα μάζεψε τὰ κοκκαλάκια του, τᾶβαλε μέσα σ' ἕναν τρουβῆ, τὰ κρέμασε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα και κρύφτηκε κάτω ἀπ' τὸ σοφά.

Σὲ λίγο ἔφτασε κ' ἡ γρηά ἀπ' τὸ θουνό και φώναξε ἀπόξω:

— Ἄρνιτσι μπίτσι, ἔλ' ἀνοιξε...

Φώναξε, ξαναφώναξε, ἀλλ' ἀπόκρισι δέν πῆρε. Πῆγε τότε σὲ μιά γειτόνισσα και τῆ ρώτησε:

— Γειτόνισσα, μὴν εἴτυχε κ' εἶδες τ' ἀρνίτσι μπίτσι μου;

— Δέν τὸ εἶδα, εἶπε ἡ γειτόνισσα.

— Δός μου τότε τὸ τσεκουρι σου για ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα νά δω τί ἔπαθε τ' ἀρνίτσι μπίτσι μου...

Πῆρε τὸ τσεκουρι τῆς γειτόνισσας, χτύπησε τὴν πόρτα, τὴν ἀνοιξε και μπῆκε μέσα. Κυττάζοντας γύρω τῆς εἶδε πὼς τ' ἀρνάκι ἔλειπε και μόνο τὰ κοκκαλάκια του θρῆκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐκλαψε τότε δυνατὰ και φώναξε:

— Ἀρνάκι μου, παιδάκι μου, ποῦ εἶσαι νά φᾶς τὸ χλωρὸ χορταράκι

ποῦ σοῦφερα;...

Ὑστερα πῆρε τὴ ρόκα τῆς, κάθησε στο σοφά τῆς κι' ἀρχισε νά γνέθη.

Ὁ λύκος ἀπὸ κάτω τὴν κεντοῦσε με μιά θελόνα κ' ἡ γρηά ἔλεγε με ἀπορία:

— Ἐγὼ κονίδια δέν ἔχω, ψειρίδια δέν ἔχω, τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ με κεντᾶ;

Σηκώνεται ἡ γρηά, σκύβει και βλέπει ἀποκάτω ἀπ' τὸ σοφά τὸ λύκο.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, κύρ σύντεκνε; τοῦ λέει. Καὶ δέν θγαίνεις νά φᾶμε και νά πιοῦμε και νά παίξουμε τὸ σάκκου-σάκκου;

Βγῆκε ὁ λύκος, κάθησε μαζί με τὴ γρηά κι' ἔφαγαν κ' ἤπιαν. Ἐπειτα αὐτὴ πῆρε ἕνα μεγάλο σάκκο, μπῆκε μέσα κ' εἶπε τοῦ λύκου:

— Πάρε αὐτὸ τὸ σκοινὶ και δέσε με ὡς ἀπάνω. Πάρε κι' αὐτὴ τὴ θίτσα και νά με χτυπᾶς.

Ὁ λύκος ἔδεσε τὴ γρηά, πῆρε και τὴ θίτσα και τῆς ἔδωσε πέντ' ἔξη.

— Φτάνει, γρηά;

— Φτάνει, κύρ σύντεκνε!

Βγῆκε ἡ γρηά ἀπὸ τὸ σάκκο κι' ἔβαλε μέσα στο σάκκο τὸ λύκο. Τὸν ἔδεσε πρῶτα ἀποπάνω σφιχτὰ-σφιχτὰ, πῆρε και τὸ μεγάλο ρόπαλο κι' ἀρχισε νά τὸν χτυπᾶ και νά τοῦ λῆη ποῦ σὲ πονεῖ και ποῦ σὲ σφάζει.

— Ὦχ, γρηά, τὸ κεφάλι μου!

— Ἐτσι ἔφαγες τ' ἀρνίτσι μπίτσι μου;

— Ὦχ, γρηά, τὰ ποδάρια μου!

— Ἐτσι ἔφαγες τ' ἀρνίτσι μπίτσι μου;

— Ὦχ, γρηά, τί ἔπαθα!

— Ἐτσι ἔφαγες τ' ἀρνίτσι μπίτσι μου;

Νά μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ἡ γρηά σκότωσε τὸ λύκο, πῆρε στο παζάρι, πῆρε ἕνα κάρρο και τὸν πέταξε στον ποταμό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ἡ πυξίδα ἦταν γνωστὴ στοὺς Κινέζους πρὶν ἀπὸ 2.650 χρόνια.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποῦ κατασκεύασαν γυαλί ἦσαν οἱ κάτοικοι τῆς Τύρου, στὰ 1640 π. Χ.

Οἱ Λυδοὶ χρησιμοποιοῦσαν χρυσᾶ νομίσματα 1500 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ γνῶμων ἐφευρέθη ἀπὸ τοὺς Κινέζους στὰ 1109 π. Χ.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς στάθμης θφείλεται στον ἀρχιτέκτονα Θεόδωρο τὸ Σάμιο και χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 718 π. Χ.

Οἱ κώδωνες ἐφευρέθησαν ἀπὸ τὸν Παυλίνο τὸν ἐκ Καμπανίας κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα μ. Χ.

Χαρτί ἀπὸ βαμβάκι κατασκευάστηκε για πρώτη φορά σὴν Κωνσταντινούπολι, κατὰ τὸ 750 π. Χ.

Τὰ ρολόγια ἐφευρέθησαν ἀπὸ τὸν Πάπα Σύλβεστρο Β' στὰ 992.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ποῖος ἔχει πόνου τὸν πονεῖ κι' ὁ γείτονας κοιμᾶται.

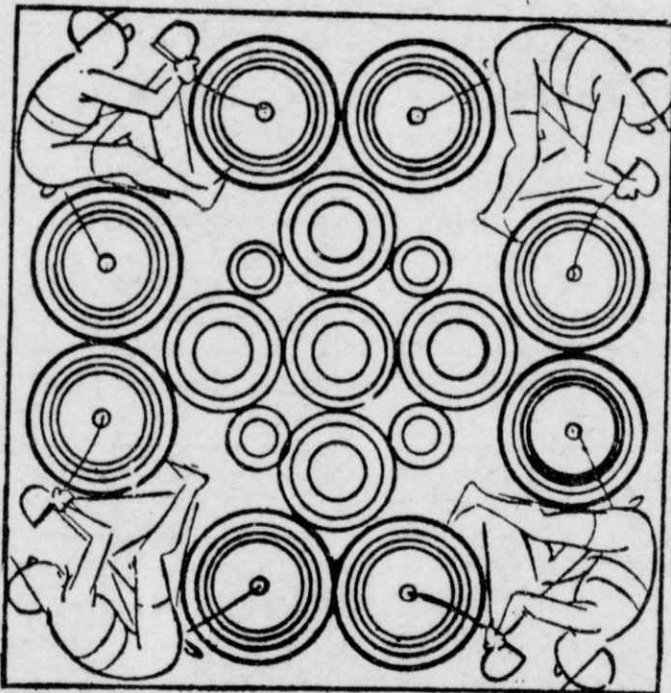
Ποῦ πηγαίνεις, κακὴ τύχη; Στοῦ πολυτεχνᾶ τὸ σπίτι.

Μ' εὐγενικὸν κουβέντιαζε και ἔδεδε το θιό σου.

Ὁ κόσμος με τὸν κόσμο του κ' ἡ γρηά με τὸ κουρκοῦτι.

Τὸ κρασί τὴν κάρρα σεῖ.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Νά ἕνα χαριτωμένο παιχνιδάκι: Ἄν κρατήσετε ἐπιπεδῶς αὐτὸ τὸ σχέδιο κι' ἀρχίσετε νά τὸ στριφογυρίζετε γρήγορα, συγκρατώντας τὸ ἀπὸ τὴν μέση με μιά καρφίτσα, θά δῆτε τίς ρόδες τῶν ποδηλάτων νά περιστρέφονται και τοὺς κύκλους τοῦ κέντρου νά σχηματίζουν ἕνα ὠραῖο κόσμημα.

Δοκιμάστε και θά δῆτε.